

Павелъ влезе въ новъ животъ. Въ него нѣма да има оргиитѣ на кръчмата, съблазнитѣ на улицата, жажда за богатство, грижа за утрешенъ день . . .

Затвора е манастиря за вироглавитѣ! — си спомни Павелъ думитѣ на стареца Игнатъ. Тукъ душата може да се покае.

Гърдитѣ на Павла се изпълниха съ чувство на смирение и на благодарностъ и той се усѣти като възрастналъ, силенъ въ себе си.

Павелъ бѣ спрѣлъ погледъ о Разпятието и мислѣше по чутото отъ стареца Игнатъ:

Богъ даде сина си за изкупление грѣховетѣ на човѣчеството; всѣки човѣкъ е длъженъ да жертвува всекидневнитѣ блага за изцѣление на